

РЕШЕНИЕ

№ 8176

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11615** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 220 от Закон за митниците (ЗМ).

Образувано по жалба на „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIEB“, чрез упълномощен адвокат Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, срещу Решение № РТД 3000-2315/30.10.2020/32-318311, издадено от Директор на Териториална дирекция „Митница Пловдив“ при Агенция „Митници“, като се иска неговата отмяна. С решението е постановен отказ да се освободи депозита за вноса на стока №1 пресни тиквички с нето тегло 1200 кг и стока № 2 пресни домати тип кръгъл, червен с нето тегло 16 128 кг, оформени с Митническа декларация с МРН №19BG003010003512R0/11.04.2019г. и депозитът е задържан за плащане на вносно мито, преизчислено на база стандартната вносна стойност за процесните стоки.

Становища на страните:

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на решението поради съществено нарушение на процесуалните правила - процедурата по доказването на декларираната митническа стойност по реда на чл.75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 на Комисията, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. По указанията на митническите органи дружеството представило фактури за покупка и транспорт на процесната стока, международна товарителница, фактури за продажбата на стоките на първо търговско ниво, стокови разписки и

потвърждение от крайния клиент за доставените количества, справка-калкулация за формирането на продажната цена, извлечения от счетоводни сметки за осъществения внос и извършените продажби, дневници за покупки и дневници за продажбите, доказателства за извършени плащания. Счита, че доказателствата потвърждавали декларираната при вноса договорна стойност и условията по чл.70, пар.3 от Митническия кодекс на Съюза (МКС). Стоката е закупена и заведена в счетоводството на дружеството по цената, обявена при вноса и действително платена на продавача. Митническата администрация неправилно отхвърлила всички представени доказателства, нито един от представените документи не е бил оспорен от митническата администрация, нито приет за неистински или подправен.

След възобновяване на съдебното производство – във връзка с постановеното Решение от 21.09.2023г. по преюдициално дело С-770/20 на Съда на ЕС, в допълнителна писмена защита адв. Г. изтъква допълнителни съображения. Позовава се на т.44 и т.45 т. 86 и т.85 от мотивите на решението на СЕС, като акцентира, акцентира по специално, че не можело да се изисква да представи писмен договор, обвързващ износителя, нямало пречка вносителят да представи какъвто и да е еквивалент на писмения договор документ, с който може да установи релевантните елементи на договорното отношение. Счита, че фактурата съставлявала еквивалентен на писмения договор документ, ведно с преводните нареждания за плащане и счетоводните записвания, декларирането на фактурата в дневника за покупки, и договорната стойност била доказана. Позовава се на съдебната практика на ВКС относно преценката на фактурата. Тази съдебна практика е цитирана и в определението по делото от 23.11.2021г., с което е отправено преюдициално запитване до съда на ЕС и взета предвид при даденото тълкуване.

Единственият аргумент на митническите органи съставлявало обстоятелството, че стоката е продадена на загуба, което счита за неотнормо, като се позовава на приетото в мотивите на решението на СЕС по т. 82, позовава се и на съдебна практика от преди отправянето на преюдициалното запитване – от 2021г. Във връзка с даденото тълкуване по т.3 от диспозитива на решението на СЕС не било налично последното от трите условия - представянето на всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност. Твърди, че са представени абсолютно всички налични доказателства, описани в чл.75, пар.5, алинея 4 от Делегиран регламент 2017/891.

Претендира присъждането на направените по делото разноси в полза на дружеството-жалбоподател.

ОТВЕТНИКЪТ – Териториална дирекция "Митница Пловдив" (с предишно наименование Териториална дирекция "Тракийска") при Агенция Митници, чрез юрк.С., оспори жалбата изцяло, претендира законосъобразност на решението. В подробна писмена защита посочва аргументи за неотнормост на доводите в жалбата към приложимите към казуса правни норми, цитирани в мотивите на оспореното решение - относно анализ на фактите на базата на всички вносни операции за по-дълъг период от време. Оспорва и твърдението, че са представени всички изискващи се документи за доказване на декларираната договорна стойност на стоката. Изложени са съображения за задълженията на митническите органи, претендира в заключение законосъобразност на оспореното решение, на всички

основания.

Видно от фактите по делото:

На 11.04.2019г. пред Митническо бюро Свиленград, дружеството OGL Food е подало митническа декларация с №19BG003010003512R0/11.04.2019г. с която като вносител, под режим „допускане до свободно обръщение с цел крайно потребление“, декларира:

-под № 1 стока „пресни тиквички“ с нето тегло 1200 кг и под № 2 стока пресни домати тип кръгъл, червен с нето тегло 16 128 кг 4800 кг, с произход Република Турция, с код по КН07099310, с декларирана митническа стойност 2133,49лв, преизчислена в евро на 100 кг – 90,90 евро на 100 кг. , при определена стандартна вносна стойност (СВС) за същата стока в деня на вноса от Комисията, в размер на 53,8 евро /100 кг., при сравнение е установено , че декларираната митническа стойност е с повече от 8% по-висока от СВС, поради което вносителят е представил обезпечението по чл.75, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) № 2017/891- 245,27 лв.

-под № 2 стока „пресни домати тип кръгъл, червен с нето тегло 16 128 кг, с произход Република Турция, с код по КН0702000099, с декларирана митническа стойност 43735,05лв, преизчислена в евро на 100 кг – 138,65 евро на 100 кг. , при определена стандартна вносна стойност (СВС) за същата стока в деня на вноса от Комисията, в размер на 95,30 евро /100 кг., при сравнение е установено , че декларираната митническа стойност е с повече от 8% по-висока от СВС, поради което вносителят е представил обезпечението по чл.75, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) № 2017/891 – 9 399,85лв.

На основание чл.75, параграф 5 от Делегиран регламент (ЕС) № 2017/891 на дружеството е предоставена възможност да представи доказателства за декларираната договорна стойност – писмо от 11.04.2019г. на митнически орган, в отговор на което на 07.05.2019г- вносителят чрез пълномощника си „Р.“ България ООД е представило доказателства на какви цени са пласирани стоките в ЕС – цялото количество от стока № 1 тиквички е продадено на веригата Лидл на цена 108 евро на 100кг, съответно цялото количество домати са продадени на цена 140 евро на 100 кг. На 11.09.2019г. от вносителя са представени допълнителни доказателства - по ДДС в това число дневници за месеците 01-04.2019г. за VIES декларации за ВОД.

На основание чл.22, параграф 6 от Регламент (ЕС) №952/2013 митническият орган е уведомил вносителя, че ще постанови неблагоприятно решение, по мотиви, изложени в него, според които не е доказана декларираната договорна стойност, и депозитите ще бъдат оувоени за заплащането на мито. На 23.12.2019г. от OGL възразява срещу издаването на решението, като излага следните основания: чл.75 от делегиран регламент (ЕС) 2017/891, не въвежда изискване за доказването на печалба при реализация на стоките, , посочени са и причините за конкретните продажби на загуба – вносителят бил обвързан с дългосрочни търговски взаимоотношения с клиента си търговска верига Лидл, свързани с целогодишна доставка на пресни плодове и зеленчуци, с промоционалните кампании на купувача, обосновава и по-ниската продажна цена. Изтъква, че СВС била далеч по-ниска от продажната цена на стоката, поради което фискалният интерес нямало как да бъде ошетен.

Митническият орган е приел, че вносителят следвало да докаже, че не е декларирана по-висока вносна стойност с цел избягването на мито, стоките не били декларирани като био- продукти или екстра качество, изложени са съображения за пазарната логика на взаимоотношенията между търговците.

Декларираната митническа стойност не е приета, като с решението при декларираните изходни данни е изчислена себестойността на стоката преди продажбата на първо търговско ниво в ЕС – на купувача Лидл Румъния, като данните са следните:

За стока № 1 е декларирана вносна митническа стойност 90,90 евро на 100 кг, себестойността на стоката преди продажбата е 117,96 евро /100 кг, продажната цена на Лидл – Румъния (продажба на първо търговско ниво в ЕС) е в размер на 108 евро на 100 кг – продажба на загуба.

За стока № 2 е декларирана вносна митническа стойност 138,65 евро на 100 кг, себестойността на стоката преди продажбата е 147,43 евро /100 кг, а продажната цена на Лидл – Румъния (продажба на първо търговско ниво в ЕС) е в размер на 140 евро на 100 кг – продажба на загуба.

Себестойността е формирана на базата на представените доказателства за разходи – за стойността на стоката по фактурата за вноса, за транспорт – след пристигане на мястото въввеждане, и другите разходи – вносни мита и други задължения.

За произхода на стоката е представен сертификат за движение EUR1, износителят е "DESPAK (...)" - търговец със седалище в [населено място], Република Турция.

С оспореното по делото решение на основание чл.29 от Регламент 952/2013г. във връзка с чл.19, ал.7 от Закона за митниците (ЗМ), са коригирани декларираните данни по митническата декларация, на основание чл.75, параграф 5, ал.3 от Делегиран регламент (ЕС) №2017/891, е постановен отказ да се освободи представеното от вносителя обезпечение. за стоките, което се задържа за плащане на дължимото вносно мито.

Като резултат от корекциите, с оспореното решение по митническата декларация е определено ново задължение: за вносно мито А01 в размер на 9645,12 лв., което да бъде взето под отчет и недължимо внесено ДДС при вноса на стоката в размер на 979,93лв.

В хода на съдебното производство са представени доказателства за плащане на фактурната цена по вноса - писмо от OGL до доставчика (износителя) от 06.05.2019г., съдържащо уведомление за получаване на превод от 328 921,89 евро за уравниване по 37 фактури от дати през март и април 2019г. и извлечение от сметката на вносителя от дата 07.05.2019г. за същата сума.

В приетото по делото заключение, съобразно даденото тълкуване от съда на ЕС с решението по преюдициално дело C-770/20, е относим отговора на първи въпрос от основното заключение. Вещото лице, след анализ на доказателствата, е достигнало до следните извода, че данните за цената, която е договорена и платена от вносителя за закупуването на стоката са декларация за стоката по позиция 1 " тиквички", цена на закупуване с включени разходите за транспорт е в размер на 90,90 евро на 100 кг, а за позиция 2 – домати, е 138,65 евро на 100кг. Според вещото лице е налице съответствие на тази цена със стойностите, обявени от жалбоподателя в депозираната

молба за възстановяване на депозита. За да формира този извод, вещото лице е съобразило данните по представената търговска фактура, като вещото лице си е позволило правно съждение, че търговската фактура в случая е доказателство за договорената и продадената стока, което съставлява правен извод по съществуването на правния спор и който съдът следва да направи при постановяване на процесното решение. В този смисъл вещото лице е излязло извън рамките на своята преценка.

Освен търговската фактура, на доказателство за плащане, стокова разписка за получаване на стоките, потвърждение за получените доставки, справки за калкулации, изготвени от жалбоподателя във връзка с искането за възстановяване на депозита, извлечение от счетоводни сметки, т.е. касае се за доказателства, съставени въз основа на фактурата, както на вещото лице, така и пред съда не е представен договор или друг еквивалентен документ, от който да се установява размера на декларираната цена за всяка от процесните стоки.

Също видно от мотивите на заключението на вещото лице, данните по търговската фактура съответстват на данните по съпътстващите документи, както и са декларирани пред митническите органи на Турция и България. Декларираната цена на стоките по търговската фактура, съответства на цените, декларирани пред митническите органи.

Всъщност данните, по заключението на вещото лице, с изключение на правния извод, че декларираната стойност е договорената такава, не са спорни и са установени в мотивите на оспореното решение идентично.

Правни съображения по приложимото право и тълкуването му:

Във връзка с отправеното с Определение от 23.11.2021г. по адм.д.11614/2020г. преюдициално запитване за тълкуване на относими към казуса разпоредби, във връзка с което е образувано преюдициално дело С-770/21 на Съда на ЕС, съдебното производство по адм.д. 11615/20г. е спряно с определение от 23.11.2020г. до постановяването на съдебно решение по преюдициалното дело и възобновено с определение от 26.09.2023г.

Както е мотивирано в определението за отправянето на преюдициалното запитване по делото, правната уредба на вносът на плодове и зеленчуци се подчинява на специални митнически правила, доколкото член 1, параграф 1, втора алинея от Митническият кодекс на Съюза предвижда, че последният се прилага, без да се засяга законодателството на Съюза в други области, а Регламент № 1308/2013 и Делегиран регламент 2017/891 съдържат специални митнически правила относно вноса на плодове и зеленчуци. За целите на прилагането на митата по Общата митническа тарифа за продуктите от сектора на плодовете и зеленчуците член 181 от Регламент № 1308/2013 предвижда механизъм, наречен „входна цена“, който се основава на прагове на минималните вносни цени, под които се прилагат специфични допълнителни мита, които са толкова по-високи, колкото по-ниска е стойността на вноса. С член 181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 се предоставя на Комисията правомощието да приема делегирани актове, с цел да се гарантира, че достоверността на декларираната входна цена на съответна партида се проверява, като се използва фиксирана стойност при вноса, както и да се определят условията, при които се изисква предоставяне на гаранция. Делегиран регламент 2017/891, който е приет на основание член 181,

параграф 2 от Регламент № 1308/2013, съдържа, първо, член 74, по силата на който за целите на изчисляването на тази фиксирана стойност при внос, държавите членки трябва да съобщават на Комисията за всеки пазарен ден средните представителни цени на продуктите, внесени от трети държави и продавани на пазарите на държавите членки за вносни стоки, както и общите количества, отнасящи се за тези цени.

Член 75 от Делегиран регламент 2017/891 предвижда правилата за определяне на входните цени на съответните продукти, като от една страна, съгласно член 75, параграф 2 от посочения делегиран регламент, когато митническата стойност на определени продукти се определя според договорната стойност, посочена в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, и тази митническа стойност е по-висока с повече от 8 % от фиксираната ставка, изчислена от Комисията като фиксирана стойност при внос по смисъла на член 181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 в момента на съставяне на декларацията за допускане на продуктите за свободно обращение, вносителят трябва да предостави гаранция. Тази гаранция се равнява на дължимото мито, ако въпросният продукт е бил класифициран въз основа на съответната фиксирана стойност при внос.

От друга страна, съгласно член 75, параграф 5, първа алинея от Делегиран регламент 2017/891 вносителят разполага с един месец от продажбата на въпросните продукти, като се спазва максималният срок от четири месеца от датата на приемане на декларацията за допускане за свободно обращение, за да докаже, че партидата е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, или да определи митническата стойност, посочена в член 74, параграф 2, буква в) от този кодекс. Съгласно член 75, параграф 5, втора и трета алинея от Делегиран регламент 2017/891 неспазването на един от тези срокове води до загуба на гаранцията, предоставена за заплащане на вносните мита, като това важи и когато вносителят не представи удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване на партидата.

По тълкуването на относимите към казуса разпоредби, по преюдицилоното дело C-770/21, е постановено Решение на Съда (пети състав) от 21 септември 2023 г., с диспозитива на което Съдът на ЕС е дал следното тълкуване:

„1) Член 75, параграфи 5 и 6 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 на Комисията от 13 март 2017 година за допълване на Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на секторите на плодовете и зеленчуците и на преработените плодове и зеленчуци, за допълване на Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на санкциите, приложими в посочените сектори, и за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 543/2011 на Комисията

трябва да се тълкува в смисъл, че:

- не допуска възможността вносител, който в предвидените в тези разпоредби срокове не е избрал да определи митническата стойност на внесената партида съгласно член 74, параграф 2, буква в) от Регламент

(ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза, а вместо това е определил тази стойност в съответствие с член 70 от посочения регламент, надлежно да се позове, в подкрепа на подадената от него жалба по съдебен ред срещу решение на митническите органи, с което се определя митническото задължение, на изчисление на митническата стойност, извършено в съответствие с член 74, параграф 2, буква в) от Регламент № 952/2013, за да докаже, като се позове на член 134, параграф 2, буква б) от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент № 952/2013, правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Регламент № 952/2013, -не допуска възможността съдебен орган, сезиран с жалба срещу решение на митнически орган, с което се определя митническото задължение, да разгледа служебно и за първи път във висящия пред него спор въпроса дали вносителят и износителят са свързани по смисъла на член 70, параграф 3, буква г) от Регламент № 952/2013, и ако това е така, дали евентуално съществуващата връзка между тях е повлияла върху действително платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на горепосочената разпоредба, при положение че извършваният от митническия орган митнически контрол не се е отнасял до наличието на такива връзка, тъй като посоченият орган не е приложил декларирания договорна стойност по различни съображения, свързани с условията за освобождаване на съответната партида на пазара на Европейския съюз.

2)Член 75, параграф 5 от Делегиран регламент № 2017/891 трябва да се тълкува в смисъл, че освобождаването на пратката от внесени стоки чрез продажба на загуба е сериозна индикация за изкуствено завишаване на декларирания договорна стойност, което не задължава вносителя, с цел да докаже достоверността на тази стойност, да представи на митническите органи, освен изрично посочените в четвърта алинея от тази разпоредба документи, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването, и доказателството за плащане на декларирания договорна стойност, договор или друг еквивалентен документ, в който е посочена цената, на която внесената партида е била закупена от него, когато първите документи са достатъчни, за да докажат достоверността на декларирания договорна стойност.

3)Член 75, параграф 5 от Делегиран регламент № 2017/891

трябва да се тълкува в смисъл, че за целите на определянето на митническата стойност митническите органи трябва да изключат декларираната договорна стойност на партида внесени стоки, когато тази стойност е значително по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия, като тази партида е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз и въпреки факта, че е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност, вносителят не е представил достатъчни за тази цел документи, макар че посочените органи не оспорват автентичността на издадената от износителя фактура, нито действителното ѝ плащане от вносителя.

Във връзка с така дадените отговори и съобразно фактите по делото, следва да бъдат съобразени и мотивите на съдебното решение, формирали крайните изводи, а именно:

По разясненията от т. 81 и т. 82 от решението на Съда по дело С-770/21, доказателството, което трябва да се представи от вносителя, се отнася до всички условия, свързани с протичането на продажбата на внасяната в Съюза партида, които могат да представляват съвкупност от съвпадащи индиции, позволяващи да се потвърди правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза. Продажба на внесената партида на загуба може да представлява сериозна индикация, че декларираната договорна стойност е била изкуствено завишена от вносителя, за да избегне вносното мито, което следва да се плати, или да намали размера му, по-специално когато става въпрос за повтаряща се или извършвана през дълъг период продажба на загуба.

Макар продажбата на загуба да не е достатъчно обстоятелство, въз основа на което митническите органи автоматично да заключат, че декларираната договорна стойност не отговаря на действителността, то в този случай вносителят трябва да докаже не само че тази продажба на загуба се обяснява с обстоятелства, които не засягат правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, но и че другите условия за освобождаване на тази партида потвърждават правилното определяне на посочените цени /т. 83/.

На първо място, в съответствие с член 75, параграф 5, четвърта алинея от Делегиран регламент 2017/891 вносителят трябва да предостави на митническите органи освен фактурата всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка по отношение на

продажбата и освобождаването на всеки продукт от внесената партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на посочената партида /т. 84/.

В случай, че документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата от съответните стоки не са достатъчни, за да докажат достоверността на декларираната договорна стойност, вносителят следва да представи на митническите органи други документи, свързани с продажбата и освобождаването на тази партида, като например писмен договор, сключен между него и износителя, или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида /т. 85/.

Също от разясненията в т. 90 от решението на Съда по дело C-770/21 следва, че разлика в цените с повече от 50 % като констатираната в случая между декларираната договорна стойност на партида внесени стоки и определената от Комисията стандартна стойност при внос, е достатъчна, за да породи у митническия орган съмнения в достоверността на тази декларирана договорна стойност (вж. по аналогия решение от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 38 и 39). Това важи в още по-голяма степен, когато подобна разлика в цените се съчетава с продажбата на загуба на съответната партида на клиент на вносителя, тъй като такава продажба на загуба сама по себе си не е рентабилна търговска практика.

По силата на чл.267, пар. 4 от ДФЕС, решението на СЕС е задължително и даденото тълкуване се прилага от момента в който разтълкуваната норма е приложима.

Правна преценка на съда по основателността на жалбата:

Видно от даденото тълкуване по т.1 от диспозитива на решението на Съда на ЕС, настоящият съд не следва да разглежда факти и обстоятелства за свързаност между продавача - износител и купувача вносител в ЕС на процесната стока, като изключващи декларираната договорна стойност.

Спорът е относно това предоставено ли е от жалбоподателя удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване като предпоставка за освобождаването на внесената от него гаранция съгласно чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891. Видно от мотивите на решението на митническия орган, вносителят следвало да докаже, че високата декларирана от него цена не е

завишена с цел избягване заплащането на мито. Като обосновка на високата цена биха могли да се представят например документи, че стоките са от категорията на биопродуктите или с качество екстра, но в случая видно от данните в митническата декларация и придружаващите документи, процесната стока № 1 (пресни тиквички) и стока № 2 (пресни домати), **не са декларирани като био-продукти**, а в представения сертификат за съответствие с пазарните стандарти на ЕС - **за тиквичките и доматиите е посочено качество второ**, от които обстоятелства е направен извод, че няма обективни доказателства, свързани с качествата на стоката, които да обосновават извод за по-високата цена. Такива доказателства - за качества на стоката, обосноваващи по-високата декларирана цена, не се представиха и пред съда.

Видно от разясненията по т.81 и т. 82 от решението на Съда на ЕС по дело C-770/21, доказателството, което трябва да се представи от вносителя, се отнася до всички условия, свързани с протичането на продажбата на внасяната в Съюза партида, които могат да представляват съвкупност от съвпадащи индиции, позволяващи да се потвърди правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза.

Вносителят OGL – Food е избрал да определи митническата стойност на внесената партида въз основа на декларираната договорна стойност, поради което съгласно ясният текст на член 75, параграф 5, първа, трета и четвърта алинея от Делегиран регламент 2017/891, той трябва да докаже, че тази партида е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза. За доказване на декларираната митническа стойност вносителят е представил фактури за покупката и продажбата на внесените стоки, фактури за последваща продажба, копие от е-писмо до продавача за извършени плащания и доказателства за извършено плащане. Безспорно износителят не е представил писмен договор, сключен между него и износителя, или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида. В случая не е спорно, че е налице договореност, но липсват данни, които да обосновават конкретния размер на цената: липсват данни, свързани с качества на самата стока, липсват и данни за други фактори, обусловили конкретния размер на декларираната договорна стойност.

В случая не са спорни фактите, че декларираната договорна стойност на партидата внесени стоки е значително по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия; както и, че внесената партида е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз; вносителят е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност; вносителят е представил фактури за покупката и продажбата на внесените стоки, копие на е-писмо от **06.05.2019 г.** до продавача, с което същия е информиран за извършени плащания по фактури. Данните във фактурата не доказват как е формирана по-високата цена на стоката, причините и елементите, обусловили конкретния значително по-висок размер от СВС на ЕК за същия ден. Фактурата е счетоводен документ, който отразява вече извършена стопанска операция, тоест тя е последващ договореностите документ, представлява частен документ за счетоводното и данъчното отразяване на конкретната доставка на стока. Фактурата не може да се приравни изцяло на договор за продажба, тъй като не съдържа редица обичайни клаузи за международен договор за търговската продажба - като приложимо право за неуредени въпроси, неустойки при неизпълнение, компетентен арбитраж и други по изпълнението, не съдържа данни за начина на формиране на продажната цена на стоката, какви елементи са обусловили формирането ѝ, начина на ценообразуване, например чрез средна цена на идентична стока на конкретна стокова борса, сезонна цена и други.

Както се посочи, от т. 90 от решението на Съда по дело С-770/21 следва, че разлика в цените с повече от 50 % е достатъчна, за да породи у митническия орган съмнения в достоверността на тази декларирана договорна стойност, това важи в още по-голяма степен, когато подобна разлика в цените се съчетава с продажбата на загуба на съответната партида на клиент на вносителя, тъй като такава продажба на загуба сама по себе си не е рентабилна търговска практика. От тези разяснения обаче не следва, че за да се приеме значително по-висока декларирана договорна стойност в сравнение със стандартната стойност при вноса, следва винаги да е установена разлика в цените с повече от 50 % между декларираната договорна стойност на партида внесени стоки и определената от Комисията стандартна стойност при внос. Значително по-висока декларирана договорна стойност в сравнение със стандартната стойност при вноса, ще е налице и когато е установено значително превишение на предвидената в член 75, параграф 2 от Делегиран

регламент 2017/891 разлика от 8%.

В казуса по делото, За стока № 1 (тиквички) представените фактури за последващи продажби сочат, че тиквичките са продадени на цена от 108 €/100 кг., **която е по-ниска от цената** на придобиване на тази стока (с декларирани разходи в митническа декларация с МРН 19BG003010003512R0 от 11.04.2019г.), изчислени на 117,96 €/100 кг. Правилен е изводът в оспореното решение, че не е представено удовлетворяващо доказателство за условията на освобождаване. Внесеният за стока № 1 депозит в размер на 245,27 лв. е задържан за заплащане на вносни мита на основание чл. 75, параграф 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891. За тази стока декларираната договорна стойност е в размер на 90,90 €/100 кг., при СВС за тиквички с произход ERGA OMNES , в това число и от Турция за дата 11.04.2019г. в размер на 53,80 €/100 кг. Следователно, освен последващата продажба на загуба, за стока № 1, декларирана договорна стойност е с 37, 10 евро повече от СВС, която разлика е повече от 50 %. При размер на СВС в т 53,80 €/100 кг, 50 % от тази стойност е в размер на 26,90 евро. Декларираната договорна стойност в размер на 90,90 €/100 кг., е 168,96% спрямо СВС за деня в размер на 53,80 €/100 кг.

За стока № 2 - пресни домати, тип кръгъл червен, представените фактури за последващи продажби сочат, че доматиите са продадени на цена от 140 €/100 кг., **която е по-ниска от цената** на придобиване на тази стока (с декларирани разходи в митническа декларация с МРН 19BG003010003512R0 от 11.04.2019г.), изчислени на 147,43 €/100 кг. Правилен е изводът в оспореното решение, че не е представено удовлетворяващо доказателство за условията на освобождаване. Внесеният за стока № 1 депозит в размер на 9399,85лв. е задържан за заплащане на вносни мита на основание чл. 75, параграф 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891. За тази стока декларираната договорна стойност е в размер на 138,65 €/100 кг., при СВС за домати произход Турция за дата 11.04.2019г. в размер на 95,30 €/100 кг. Следователно, освен последващата продажба на загуба, за стока № 2, декларирана договорна стойност е с 43,35 евро повече от СВС. При размер на СВС от 95,30 €/100 кг, 50 % от тази стойност е в размер на 47,65 евро, т.е. близка до 50% разлика. Декларираната договорна стойност в размер на 138,65 €/100 кг., е 145,49% спрямо СВС - в размер на 95,30 €/100 кг за същата стока.

От изложените данни в обобщение следва, че в казуса по делото

декларираните договорни стойности на стоките под №1 тиквички и под № 2 домати, са значително по-високи в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия, внесените партии стоки са продадени на загуба на митническата територия на Европейския съюз, а вносителят е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросните партии стоки са освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност, но същият не е представил доказателства, които да обосновават значително по-високият размер на декларираната договорна стойност.

При тези факти и с оглед постановеното по т.3 от диспозитива и цитираните по-горе точки от мотивите на решението от 21.09.2023 г. по дело С-770/21 на Съда на Европейския съюз следва да се приеме, че вносителят OGL – Food не е представил удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване на стоките под №1 и № 2 от процесната МРН, като предпоставка за освобождаването на внесената от него гаранция, съгласно чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891, законосъобразно с оспорения административен акт митническият орган е изключил декларираната договорна стойност на тези стоки.

Освен изложеното, следва да се посочи, че процесното решение е издадено от компетентен съгласно нормата на чл. 19, ал.7 от Закона за митниците орган, постановеното е в съответствие с правомощията му. Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, в т.ч. фактически и правни основания за издаването му. Оспореното решение е издадено в рамките на производство, в което дружеството е уведомено за основанията, въз основа на които ще бъде издаден неблагоприятен за него акт и същото е могло да представи възраженията и доказателства преди издаването на акта, както е обсъдено по фактите.

Предвид на всичко изложено, жалбата срещу административния акт следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, направено искане за присъждане на разноски от ответника – своевременно, следва да бъде разгледано по реда на АПК. Съгласно чл. 220 ЗМ оспорването на решенията на митническите органи е по реда на АПК и съответно разноските за юрисконсултско възнаграждение се определят на основание чл. 143 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, в размера предвиден по Закона за правната помощ.

Предвид, че делото е с определен материален интерес и своевременно предявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждането на разноски, на Агенция Митници следва да се присъдят разноски за юрисконсулт в размер на 200 лева, съобразно разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата за правната помощ,

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIEB“, GmbH, VAT DE[EИК] и с идентификационен номер в Република България по ДДС BG [ЕГН], с адрес на управление Lohstrasse 25 b, 85445 Swchwaig Германия, със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, срещу Решение № РТД 3000-2315/30.10.2020/32-318311, издадено от Директор на Териториална дирекция „Митница Пловдив“ при Агенция „Митници“

ОСЪЖДА „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIEB“, GmbH, VAT DE[EИК] и с идентификационен номер в Република България по ДДС BG [ЕГН], с адрес на управление Lohstrasse 25 b, 85445 Swchwaig Германия, със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Митници“ разноски в размер на 200 (двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му.

Съдия: